

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **D.W.**
zastoupená advokátem JUDr. Radkem Bechyně, sídlem 280 02 Kolín,
Legerova 148,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2020 č. j. MSK 63929/2020, o
přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 12. 2. 2020 č. j. SMO/091175/20/DSČ/Dol o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje

pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl změněn tak, že z něho byl vypuštěn text „vědomé“ a ve zbývajících částech bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

2. Žalobkyně namítala, že byl nedostatečně zjištěn stav věci, nebylo dostatečně zjištěno místo spáchání přestupku. Popis místa, kde mělo dojít ke spáchání přestupku je dle jejího názoru nedostačující a vzniká tedy logická pochybnost o tom, kde měl být údajný přestupek spáchán. Přesné zjištění místa považuje žalobkyně za stěžejní i s ohledem na následné prokazování materiálního znaku spáchaného přestupkového jednání. Podklady pro vydání rozhodnutí jednoznačně neprokazují, že přestupek byl spáchán v obci (na tomto místě soud poznamenává, že v dané věci byl přestupek spáchán nikoliv v obci, ale mimo obec). I pokud by tomu tak bylo, tak v daném místě se nenachází žádná stavba, což je zásadní pro naplnění materiálního znaku přestupku. Žalobkyně uvedla, že na základě své místní znalosti věděla, že se pohybuje mimo zástavbu a v daném místě je naprosto minimální výskyt chodců. Bylo třeba, aby správní orgán prokázal, že v dané době a místě k zvýšenému pohybu chodců docházelo a že byly porušeny nebo ohroženy jejich zákonné zájmy. Nebyl prokázán materiální znak přestupku. V napadeném rozhodnutí není konstatováno, koho svým jednáním ohrozila. Uvedla, že se neztotožňuje se závěry žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uvádí, že spatřuje naplnění materiálních znaků přestupku v porušení pravidel silničního provozu, s tím, že je společenským zájmem dodržování pravidel silničního provozu, ovšem i tato formulace jde proti smyslu a logice chápání materiálního a formálního znaku přestupku. Za klíčové považuje žalobkyně zjištění místa spáchání přestupku. Zdůraznila, že se jedná o rovný přehledný úsek komunikace a vzniká pochybnost o ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu či konkrétních osob. Naměřená rychlost v místě mimo zástavbu a na přehledném rovném úseku dle jejího názoru není zjevně nepřiměřenou. Také provoz musel odpovídat možností jet vyšší rychlostí, než je maximální dovolená, bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, neboť nikde není zmíněno, že by předjížděla jiná vozidla. I když po formální stránce přestupek spáchala, nebylo jí prokázáno, že by svým jednáním kohokoli ohrozila.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Místo přestupku je určeno označením obce, směru jízdy vozidla, čísla pozemní komunikace, čísla kilometrovníku a GPS souřadnicemi. Zdůraznil, že přestupek nebyl spáchán v obci, jak žalobkyně setrvale mylně uvádí, nýbrž mimo obec. Vzhledem k tomu a vzhledem ke značnému překročení limitu nejvyšší dovolené rychlosti je zcela irelevantní, zda se v místě nacházela zástavba či nikoliv. Ze spisu je zřejmé, že žalobkyně nenavrhovala provedení důkazu místním šetřením, a žalovaný se tudíž k takovému důkaznímu návrhu nevyjadřoval. K naplnění materiálního znaku přestupku postačí ohrožení veřejného zájmu, není nutné ohrožení konkrétních osob. Žalovaný zopakoval, že žalobkyně byla uznána vinnou z přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec, nikoliv v obci. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45, na který žalobkyně v žalobě odkazuje, řešil případ, v němž šlo o hraniční hodnotu překročení nejvyšší dovolené rychlosti (o 2 km/h) ve specifickém místě. V nyní projednávané věci však žalobkyně překročila nejvyšší dovolenou rychlost o 52 km/h při limitu rychlosti 90 km/h, tedy o více než 50 %. Tímto jednáním naplnila kvalifikovanou skutkovou podstatu přestupku. Již z tohoto důvodu závěr o absenci

materiálního znaku přestupku nepřipadá v úvahu (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 118/2012-23).

4. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.ř.s.), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně ve stanovené lhůtě nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání soudu nesdělila.
5. Ze správních spisů bylo zjištěno, že dne 20. 11. 2019 bylo sepsáno oznámení přestupku, podle něhož žalobkyně jako řidička motorového vozidla značky Hyundai iX 35, RZ X dne 20. 11. 2019 v 09:36 hodin v Šenově, na silnici č. I/11, na ulici Rudná, ve směru jízdy na Havířov, překročila mimo obec, v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h byla naměřena rychlost 147 km/h, po odečtu přípustné odchylky přesnosti měřícího zařízení jela rychlostí minimálně 142 km/h. Porušila § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. V pasáži poznámky je uvedeno číslo snímku 4507. Žalobkyně se na místě samém nevyjádřila, oznámení přestupku podepsala. Součástí spisu je i záznam o přestupku ze dne 20. 11. 2019, jehož součástí jsou snímky, na nichž je zachyceno předmětné motorové vozidlo RZ X. Rychlost vozidla byla měřena v 09:36 hodin na ulici Rudná, silnice I/11 v Šenově, mimo obec, v místě, které je lokalizováno GPS souřadnicemi, na odjezdu od měřícího místa. Rychlost byla změřena v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h. Byla naměřena rychlost 147 km/h. Rychlost vozidla byla měřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C. Ve spise je rovněž ověřovací list tohoto zařízení č. 214/19, z něhož plyne, že uvedený silniční laserový rychloměr byl ověřen Českým metrologickým institutem dne 15. 11. 2019 s platností do 14. 11. 2020.
6. Dne 12. 2. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. SMO/091175/20/DSČ/Dol, jímž žalobkyni uznal vinou tím, že z vědomé nedbalosti dne 20. 11. 2019 v 09:36 hodin řídila v Šenově, na silnici č. I/11 ulice Rudná, ve směru od ulice Fryštátské do Havířova (GPS délka 018°21'32.021"E, GPS šířka 49°47'03.827"N), osobní vozidlo tovární značky Hyundai iX 35, RZ X, přičemž mimo obec, v kilometru 293, v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h, jí byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C umístěným ve služebním vozidla v uvedeném úseku měření naměřena okamžitá rychlost 147 km/h, a po odečtení přípustné odchylky přesnosti měřícího zařízení $\pm 3 \%$ (při rychlosti nad 100 km/h), vozidlo řídila a jela rychlostí minimálně 142 km/h, čímž překročila maximálně dovolenou rychlost jízdy nejméně o 52 km/h. Tímto jednáním porušila § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž spáchala přestupek v provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku jí byla uložena pokuta 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci rozhodnutí. Dále jí byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku paušální částkou 1 000 Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.
7. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 11. 6. 2020 č. j. MSK 63929/2020. Žalovaný částečně

změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že z výroku vypustil slovo „vědomé“ a ve zbývající části rozhodnutí potvrdil.

8. V projednávané věci bylo místo spáchání přestupku dostatečně prokázáno nejen prostřednictvím oznámení přestupku sepsaného na místě samém, dále záznamem přestupku, jehož součástí je i fotodokumentace a údaje, jimiž je vymezen přestupek místem, tj. označením obce, směru jízdy, čísla pozemní komunikace, čísla kilometrovníku a GPS souřadnicemi, přičemž tyto údaje jsou i ve skutkové větě s uvedením přesného času a data. Soud současně poznamenává, že žalobní argumentace stran označení místa spáchání přestupku neodpovídá skutkovému stavu, neboť dle výše citovaných podkladů bylo bez pochybností prokázáno, že k měření rychlosti došlo mimo obec. Krajský soud dále uvádí, že žalobkyně v průběhu správního řízení nenavrhovala provedení místního šetření a je tedy nedůvodná její námitka, že správní orgány opomenuly jí navržený důkaz. Soud uzavírá, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje k namítanému popisu skutku s označením místa jeho spáchání veškeré zákonné náležitosti plynoucí z § 93 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. V daných souvislostech soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 158/2018-40, č. j. 9 As 291/2014-39, rovněž na rozsudek ve věci sp. zn. 4 As 264/2019, v nichž se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval otázkou náležitostí vymezení místa spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve výroku správního rozhodnutí. V posuzované věci správní orgány dostaly své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).
9. K námitce ohledně materiální stránky přestupku soud zdůrazňuje, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45). Samotné stanovení formálních znaků přestupku tedy v sobě nese v běžně se vyskytujících případech i stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší, než nepatrný. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že bylo dovozeno porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, a to porušení zájmů na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve výši zjištěné v tomto případě nejméně o 52 km/h, bezpochyby porušuje chráněný zájem společnosti a materiální znak přestupku tak naplňuje. O tom, že zákonem požadovaná míra společenské nebezpečnosti byla v daném případě zcela zjevně naplněna, proto není pochyb. Žalobkyně se dopustila výrazného překročení nejvyšší dovolené rychlosti, přičemž nebyly shledány žádné výjimečné okolnosti, které by mohly vyvolávat nenaplnění materiální stránky přestupku. Nadměrná rychlost je nebezpečná pro řidiče samotného i ostatní účastníky silničního provozu a jsou zde i očekávání ostatních řidičů, resp. jejich rozumný předpoklad či spolehnutí na chování ostatních účastníků silničního provozu dle zákona. Soud sdílí závěr žalovaného, že materiální znak přestupku nelze vyloučit na základě toho, že nedojde k přímému ohrožení osob nebo majetku. Žalovaný zcela správně zdůraznil, že společenským konsenzem byly stanoveny limity nejvyšších dovolených rychlostí na daných úsecích pozemních komunikací na úrovni obecně závazného pravidla a zákonodárce pak stanovil, jakými jednáními je naplněna skutková podstata přestupku, čímž vyjádřil, že takové jednání není v zájmu společnosti. V podrobnostech soud odkazuje na závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně, neboť se s nimi zcela ztotožňuje, přičemž rozhodnutí správních orgánů tvoří nedílný celek.

10. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
11. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 26.11.2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně